

Біблія розповідає, що євреї почали святкувати Пасху ще три з половиною тисячі років тому, у єгипетському рабстві. Визволяючи євреїв з єгипетської неволі, Бог наказав їм у десятий день першого місяця взяти однорічне ягня, а на чотирнадцятий день заколотися його, намастити кров'ю одвірки, і з'їсти м'ясо, спечене на вогні, не залишаючи нічого до ранку. Тієї ночі Господь визволив Свій народ з неволі. Цей день став називатися Пасхою.

Ми, християни, також святкуємо Пасху, але не дотримуючись атрибутів єврейського свята. Цілком логічно, що може виникнути запитання: яка ж це Пасха? Відповідь знаходимо у Біблії: «Наша Пасха, Христос, за нас у жертву принесений» (1 Кор. 5:7).

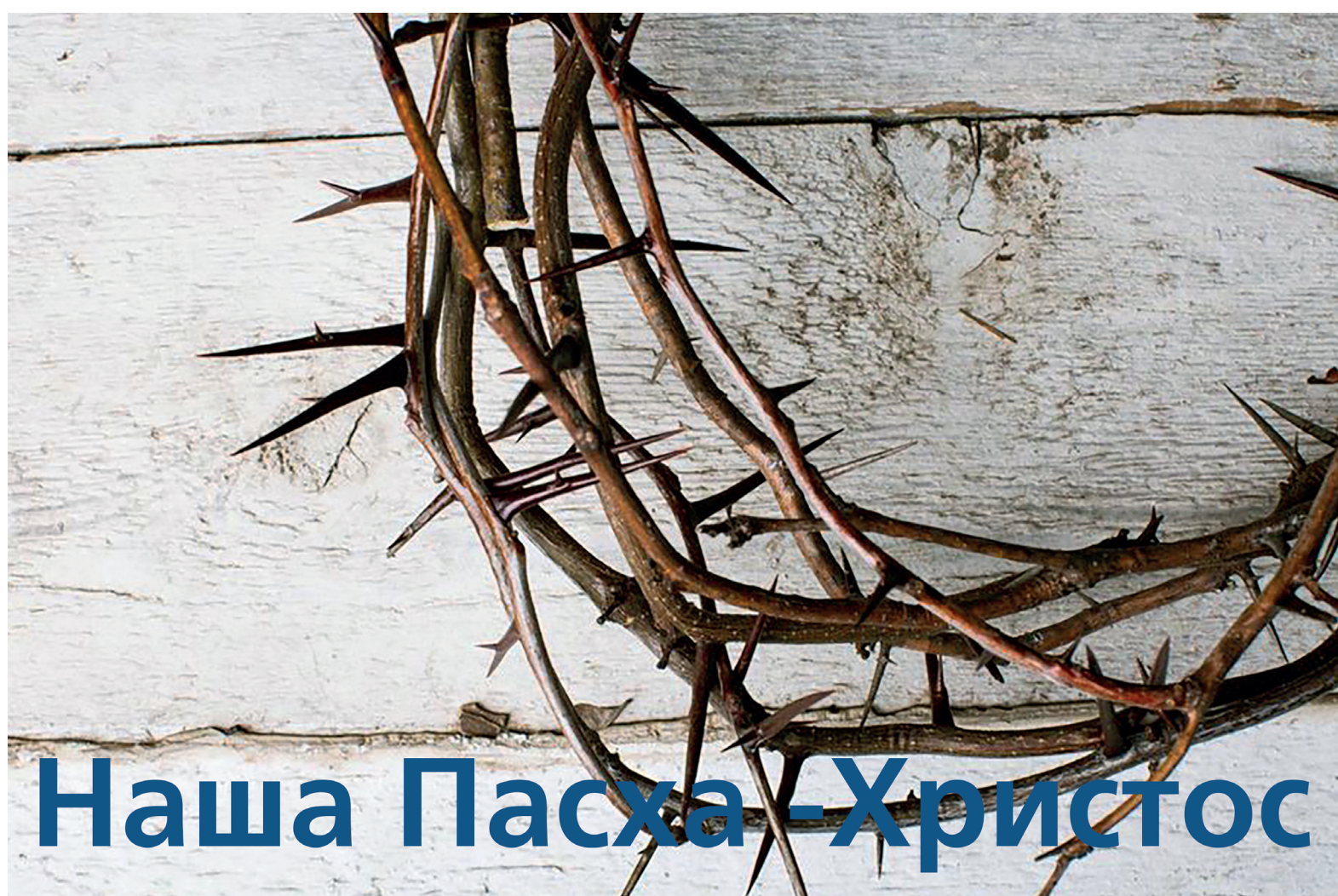
Паралель між єврейською та християнською Пасхою полягає в тому, що Ісус виступає ягням, принесеним у жертву за гріхи всього людства.

Три з половиною тисячі років тому євреї перебували у страшному єгипетському рабстві. Гнобителі знущалися над ними, вбивали їхніх дітей, змушували тяжко працювати. Народ Ізраїлю волав від непосильної праці, але нічим не міг зарадити такому лихові. Сучасний світ – не у кращому становищі. Рабство, в якому перебуваємо ми, ще огидніше за єгипетську неволю. Це рабство гріха, який руйнує здоров'я горілкою, тютюном і наркотиками, нищить наших дітей абортми і перетворює їх на малолітніх злочинців. Гріх спустошує душі, вселяє у серця розчарування і страх перед майбутнім.

Друже, якщо ти теж розчарувався в житті і майбутнє тобі видається безнадійним, знай, що і ти маєш шанс. Господь приготував чудовий шлях визволення народу Ізраїлю. Кожен, хто бажав отримати свободу, мусив виконати Божу умову: заколотися однорічне ягня, без вади, його кров'ю помастити одвірки, а спечене на вогні м'ясо з'їсти з прісним хлібом та гіркими травами. Хто був згоден виконати цю умову, отримав свободу, хто відмовлявся – гинув. Господь сказав: «І перейду Я тієї ночі в єгипетський краї, і повбиваю в єгипетській землі кожного первородного від людини аж до скотини. А над усіма єгипетськими богами вчиню Я суд. Я – Господь! І буде та кров вам знаком на тих домах, що там ви, – і побачу ту кров, і обмину вас. І не буде між вами згубної поразки, коли Я вбиватиму в єгипетським краї» (2 М. 12:12,13).

Ось в чому полягало значення Пасхи – «обминути», «пройти мимо». Божий суд обходив стороною тих, хто виконав Його умову, – намастив одвірки кров'ю ягняти.

Бог приготував чудовий шлях визволення також і для нас, жителів третього тисячоліття. Згідно Його задуму ми маємо прийняти Христа як особистого Спа-

Наша Пасха – Христос

сителя і Бога. Апостол Павло наголошує, що Христос, принесений у жертву, і є нашою Пасхою. Іван Христитель так сказав про Ісуса Христа: «Оце Агнец Божий, що на Себе гріх світу бере!» (Ів. 1:29). Пасхальне ягня, якого євреї мусили заколотися, щоби врятуватися, сьогодні представлений Ісусом Христом, що був «як ягня проваджений на заколення, й як овечка перед стриженням своїми мовчить, так і Він не відкривав Своїх уст» (Іс. 53:7). Христос «був ранений за наші гріхи, за наші провини Він мучений був, – кара на Ньому була за наш мир, Його ж ранами нас уздоровлено!» (Іс. 53:5).

Ось що зробив для нас Христос! Тому, бажаючи отримати спасіння від Божого суду, маємо податися до Христа. Бог не зважає на нашу релігійність, християнську родину, відвідини церкви чи добрі діла. У Бога тільки один шлях спасіння, який ми можемо або відкинути, або прийняти – це Ісус Христос.

Так само, як євреї мусили заколотися ягня і з'їсти його до останку, так і ми маємо прийняти в серце Ісуса Христа. Чимало людей стверджують, що вони вірять в Бога, та вірити в Христа і прийняти Його у своє серце – різні речі. Бог бажає, «щоб Христос через віру замешкав у ваших серцях, щоб ви, закорінені й основані в любові, змогли зрозуміти зо всіма святыми, що то ширина й довжина, і глибина й вишина, і пізнати Христову любов, яка перевищує знання, щоб були ви наповнені всякою пов-

нотою Божою» (Еф. 3:17-19).

Друже, а хто і що живе в твоєму серці? Біблія говорить, що «з серця виходять лихі думки, душоубства, перелюби, розпуста, крадіж, неправдиві засвідчення, богозневаги» (Мт. 15:19). Усе це виходить зсередини й опоганює людину. Чи не сповнене і твоє серце такого бруду? Якщо у ньому не живе Христос, не важливо, що ти називаєшся християнином, молишся і відвідуєш церкву. Справжнє питання у тому, чи отримав ти прощення гріхів через Ісуса Христа.

Біблія запевняє нас, що всякий, хто покличе Господне ім'я, врятується. Тисячі людей уже визволені із рабства гріха й отримали нове життя. Христос, входячи у життя людини, очищує її, звільняє від будь-якої залежності і дарує добробут у родині.

Багатьом настільки подобається життя у гріху, що вони і слова не бажають чути про те, щоби прийняти Христа. Але ж життя без Христа рано чи пізно призводить до смерті. Колись, помираючи, Вольтер вигукував: «Я, залишений Богом і людьми, йду в пекло! О Христос! О Христос!» Але було вже пізно. Сьогодні Слово Боже закликає нас не робити затверділими наших сердець.

Крім того, що євреї мали з'їсти пасхальне ягня, вони також мусили намастити його кров'ю одвірки. Чому така умова? Невже Господь не знав, у яких оселях споживали ягня? Так, Йому було достеменно відомо, що відбувалося за зачиненими дверима, але Він також зве-

лів позначити на дверях знак віри, за яким можна було впізнати послідовників Бога Живого.

Мабуть, людині найважче засвідчити свою віру перед іншими. Сьогодні багато хто стверджує, що вони вірять, але, мовляв, про себе, у душі. Такі люди, можливо, навіть покаються, прийняли Господа і крадькома читають Біблію, але соромляться відкрито заявити про це оточуючим. Христос з цього приводу сказав, що тих, хто соромиться Його на землі, посоромиться і Він, коли прийде у славі Отця. Крім того, Біблія говорить: «Коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся, бо серцем віруємо для праведності, а устами ісповідуємо для спасіння» (Рим. 10:9,10).

Кров на одвірках сьогодні слугує зовнішньою ознакою, яка свідчить про переміну нашого життя. Вона також свідчить про те, що ми стали новим творивом і перестали грішити. Тепер маємо іншого Пана: якщо раніше виконували волю диавола, то тепер беззастережно бажаємо служити лише одному Господеві.

Друже, коли ти став християнином, чи помітили оточуючі, що твоє життя змінилося? Якщо ні – тоді Пасха для тебе даремна. Кров на одвірках нагадує нам про настанову Господа відкинути зло з наших сердець і навчитися творити добро.

Олександр Чмут

СЛОВО ЗІ СЛОВА

1 Як минула ж субота, на світанку дня першого в тижні, прийшла Марія Магдалина та інша Марія побачити гріб.
2 І великий ось ставсь землетрус, бо зійшов із неба Ангел Господній, і, приступивши, відвалив від гробу каменя, та й сів на ньому.
3 Його ж постать була, як та блискавка, а шати його були білі, як сніг.
4 І від страху перед ним затряслася сторожа, та й стала, як мертва.
5 А Ангел озвався й промовив жінкам: Не лякайтеся, бо я знаю, що Ісуса розп'ятого це ви шукаєте.
6 Нема Його тут, бо воскрес, як сказав. Підійдіть, подивіться на місце, де знаходився Він.
7 Ідіть же хутко, і скажіть Його учням, що воскрес Він із мертвих, і ото випереджує вас в Галілеї, там Його ви побачите. Ось, вам я звістив!
8 І пішли вони хутко від гробу, зо страхом і великою радістю, і побігли, щоб учнів Його сповістити.
9 Аж ось перестрів їх Ісус і сказав: Радійте! Вони ж підійшли, обняли Його ноги і вклонились Йому до землі.
10 Промовляє тоді їм Ісус: Не лякайтесь! Ідіть, повідомте братів Моїх, нехай вони йдуть у Галілею, там побачать Мене!

(Матв.28:1-10)

ВАРТО ЗАМИСЛИТИСЬ

Поклик воскресіння

З гробу встав Воскреситель для того, щоби покликати до життя тих, хто, наче мертві душі, животіє в могилі самотнього, грішного і похмурого існування.

Не будьте мертвими душами, але живими!

«Немає дверей, крім вказаних Ісусом Христом», – говорив Гоголь. І для кожного з нас питання полягає в тому, щоби радість воскресіння Христа стала нашою піснею душі і щоб Він став Воскресителем кожного з нас.

Немає дороги до цієї радості мимо Голгофи. Там, біля хреста, ми маємо переоцінити себе, своє життя і побачити Христову любов.

Ті, що стоять біля хреста, розділилися на три групи. Одні розпинали Його в ім'я свого самолюбства, свого розуму, навіть в ім'я своєї релігії. Це – фарисеї, садукееї, книжники і первосвященники.

Чи не продовжуємо і ми гордо проходити повз Голгофу, увінчуючи чоло Спасителя терням свого гріха і пронизуючи Боже тіло списками свого розуму, філософствуєючи своїм жалюгідним розумом над великою таємницею викуплення?

Інша група – просто глядачі. Це люди, які думають як Пилат: зберегти нейтралітет відносно Христа, вчасно вмити руки. Але і вони, як і Пилат, в хвилини спокуси, рано чи пізно, будуть в числі тих, хто віддав Його на розп'яття. Це підтверджують Його слова: «Хто не зо Мною, той проти Мене; і хто не збирає зі Мною, той марнотратник».

Але є і ще одна група біля хреста. Це ті, хто на боці Спасителя. Вони, як Марія, мати Його, і Іван, стоять у безмовній скорботі. Вони приймають Його хресну любов як неосвяжену таємницю, вони сповідують свій гріх перед Ним: «Пом'яни мене, Господи, коли прийдеш у Царство Твоє!» Вони поклоняються Його стражданню і потім радіють Його воскресінню.

З вершини Голгофи, від підніжжя хреста, вони йдуть в цей земний світ з одним бажанням – жити для Померлого за них і Воскреслого. Йдуть брати участь у стражданні Христа, розділяти Його мучеництво, щоб потім бути співучасником Його слави.

Нам – чекати іншого, сприятливішого дня чи більш зрілого віку?

Чи не краще в юності принести аромати своєї душі Тому, Хто віддав Себе за кожного з нас? «Це я зробив для тебе! А що ти зробив для Мене?»

Тому, згідно заклику апостолів, «встань, сплячий, і воскресни із мертвих, і нехай освітить тебе Христос!»

Володимир Марцинковський

Христос Воскрес! Христос Воскрес!

Ми чомусь звикли так вітати один одного лише один раз в рік. Апостольська церква віталася так завжди, ще й, причому з акцентом радості: «Христос Воскрес! Воистину Воскрес!»

У всі свої проповіді і промови апостоли завжди включали істину про воскресіння Христа, ми це бачимо у їх проповідях, виголошених після дня П'ятидесятниці. До цього вони взагалі не проповідували, а почали це робити лише після воскресіння Ісуса Христа.

Що надихало їхні проповіді? – Факт воскресіння Ісуса з мертвих! Перші, хто приніс цю радісну звістку, були жінки. Вони вранці недільного дня пішли змастити пахощами тіло Христове. Побачивши ангела, вони сильно налякалися, та він сказав їм: «Не лякайтеся, бо я знаю, що це Ісуса розп'ятого ви шукаєте. Нема Його тут, бо воскрес, як сказав. Ідіть же хутко, і скажіть Його учням, що воскрес Він із мертвих, і ото випереджує вас в Галілеї, там Його ви побачите...» (Матв.28:5-7).

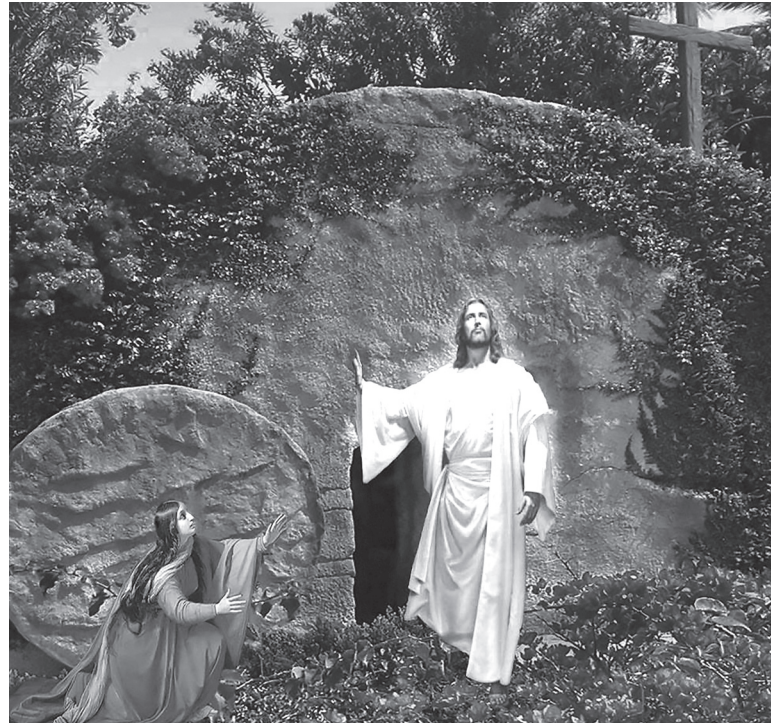
І після цієї вражаючої події всі істинні служителі Євангелії Ісуса Христа завжди вводили у свої проповіді факт про те, що Христос воскрес. І не один раз на рік. Вони зрозуміли, що наріжним каменем християнства є воскресіння Ісуса Христа.

Без цієї істини про воскресіння, скільки не говорилось би про Бога, не можна назвати проповідь християнською. Краще висловити цю істину, ніж це зробив апостол Павло, неможливо: «Коли ж бо Христос не воскрес, то проповідь наша даремна, даремна також віра ваша!» (1Кор.15:14).

Так, дорогі друзі, воскресіння Ісуса Христа – основа нашого спасіння. Якщо Христос не воскрес, тоді Голгофська смерть Спасителя є всього-на-всього

трагічним кінцем Його не дуже вдалої місії.

Блага вість для винуватого грішника починається з Ісуса Христа. Він залишив славу, яку мав в Отця Свого від початку часів і зійшов на цю землю, став людиною для однієї мети: спасти гріховне людство. Там, на

Голгофському хресті, він зайняв наше місце і переніс те, що ми заслужили. Вся лють Божого гніву проти гріха звалилася на Сина Його Ісуса Христа заради нас.

Однак, це само по собі не можна назвати Благою вістю – не вистачає головного. Апостоли проповідували Христа і причому розп'ятого, але не закінчували цим. Вони проповідували і Христа воскреслого.

Кожна проповідь апостолів була пасхальною, і так маємо поступати і ми. Євангеліє говорить кожній людині, без виключення, що вона грішник, який гине, але у той же час воно надає людині можливість спасіння, прощення гріхів і вічне життя.

Друже, якщо ти ще в грішному стані, то сьогодні можеш

спастися. Ти пережив моральну невдачу, але ти можеш бути прощеним і отримати перемогу над гріхом. Вся наша природа спотворена гріхом повністю, але Бог передбачив для нас повне викуплення і пропонує нове життя посередництвом віри в Ісуса Христа.

Гарантією, що це все реально, а не людська вигадка, є воскресіння Ісуса Христа. Це дає впевненість тому, хто вірою прийме спасіння, яке звершив для нас Бог, що ніхто і ніщо не може відлучити нас від Божої любові. Спасіння – вічне. Життя, яке Христос дає нам, – вічне, бо Він Сам сказав, про тих, хто належать Йому: «І Я життя вічне даю їм, і вони не загинуть повік, і ніхто їх не вихопить із Моєї руки» (Ів.10:28).

Уявімо собі таку картину: на місце винуватого злочинця пішла невинна людина, щоб взяти на себе його покарання. Ця людина знає, що інша була винною, і якщо довести свою невинуватість, то прийдеться видати свого друга. Тому вирішує взяти

всю провину на себе. Припустимо, що злочин був не дуже серйозним, але тим не менше, він вимагає покарання, і суддя признає рік ув'язнення. Як це переживає винуватий? Адже він на волі, а інший замість нього є в тюрмі. «Це я заслужив покарання, але той зайняв моє місце» – подумає винний. Можливо, що він піде на відвідини у в'язницю, і той, який сидить замість нього, скаже йому: «Ти знаєш, я зайняв твоє місце, ти вільний, не переживай за мене, я не жалкую, що так вчинив».

Пройшов рік, термін закінчився. І ось, йдучи по вулиці, винуватий помітив, що йому назустріч іде молодий чоловік, який сидів у в'язниці замість нього. Він підбіг до молодого і з подивом запитує: «Що це означає?» – «Це означає, милий друже, що тобі більше нема чого боятися. Термін вироку закінчився, ніхто більше засудити тебе не зможе», – почув у відповідь.

Так само наш Спаситель поніс весь наш гріх на хрест і ми, будучи винними, тепер вільні. Воскресіння Христа є запевненням, що питання нашого гріха навіки вирішене. Як можна відмовитися від такого спасіння? Воно не тільки дається в подарунок, але з повною гарантією, що втратити ти його не можеш, і гарантію дає факт Христового воскресіння.

Ти запитаєш, друже: «Що ж потрібно від мене?» Спасіння дуже дороге, щоб купити, тому ти маєш прийняти його даром, як подарунок. А як же його прийняти? Уважно прочитай слова апостола Павла, це все, що від тебе вимагається: «Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся» (Рим.10:9). Це все, зроби так і спасений будеш.

Ярл Пейсті

ХРИСТОС ВОСКРЕС – ЧОМУ?

Зараз багато разів лунатиме «Христос Воскрес», будемо святити паски, підемо в церкву, відпочиватимемо – і так кожного року...

Але що це для мене означає, – Христос Воскрес, – для мене особисто, чи відобразилось Його воскресіння в моєму житті?

Розумію, що Христос помер не за бездумне юрмище народу, Христос помер за мене ОСОБИСТО, щоби:

– Я звільнився від гріха. Того гріха, який мене мучить вже роками, і якого важко позбутися, – ось це час для того, щоб укріпитися силою воскреслого Христа – і бути вільним НАЗАВЖДИ;

– Я позбувся різноманітних хвороб, депресій, інфекцій..., бо ранами Його нас було оздоровлено, – чи дозволимо воскреслій силі Ісуса текти в наші душі і зцілювати нас, – вибір тільки за нами!

– Щоб я мав життя вічне. Рай і ад реальні, душа безсмертна, – цього нікому не потрібно доводити. Те, що нам прийдеться відповідати за своє життя, як ми його провели, – також реальність. Тому Христос прийшов, щоб дарувати нам Життя вічне, аби ми не мучи-

лися в аду після смерті, а були в Раю, насолоджуючись присутністю Божою, – а це найпрекрасніше з усього, що тільки може бути;

– Щоби я був щасливим тут, на землі. Бог має унікальне покликання для кожного із нас, і ми його можемо пізнати і реалізувати лише тоді, коли маємо тісні відносини з Ним, і сила воскресіння діє в нас. Бог дуже сильно любить – і дуже хоче обдаровувати нас, даючи радість та щастя, але для цього потрібно щось зробити: «Прийдіть до МЕНЕ, усі струджені та обтяжені, – Я заспокою вас...».

Це не просто філософія, якісь думки, – це моє життя, – це те, що я пережив і продовжую в Ньому перебувати!!!

Але що потрібно зробити, щоби всі ці пункти стали реальністю в моєму житті?

Найперше необхідно дійсно зрозуміти, що Христос реальний і Він живий, Який біля кожного з нас, Він не просто в обряді чи на іконі, – ні, – Він прагне заселитись у наше серце і жити з нами протягом усього нашого життя, помагаючи в усьому – це те, що я пережив вже приблизно десять років назад.

Друге – варто Його шукати всім серцем: «Боже, якщо Ти є, проявись у моєму житті, я хочу Тебе знати, жити з Тобою...», і так певний період часу, і Бог дасться вам знайти Його – це те, що Він сам обіцяв – це те, що відбулося в моєму житті!!!

Третє – молитись, усвідомлюючи, що ви грішник, – щоб Він простив всі ваші гріхи, бо тільки Він має владу очистити вас від гріха і дати мир та спокій. «Дорогий Ісусе, я усвідомлюю, що я грішник, – але Ти мені необхідний, гріх мучить мене, хвороби мучать мене, беззмисловне життя мучить мене, я стомився..., я прошу Тебе – прости мені всякий гріх, я розкакуюсь щиро у всіх моїх гріхах, і прошу: заселись в моєму серці – будь моїм Господом. Амінь.»

Пасха – це не просто щорічний церковний обряд, – Пасха – це шанс почати життя заново з Ісусом Христом!!!

Сергій Гула

Прихована гробниця

Дорога на Голгофу була гучною, небезпечною. І це при тому, що мені не прийшлося тягнути на своїй спині хрест.

Коли я думав про те, щоби пройти по слідах Христа на Голгофу, то уявляв собі, як буду роздумувати про останні години життя Ісуса і уявляти події, які наближались до апогею. Я помилявся.

Прогулянка по Via Долороса – не просто екскурсія слідами Христа. Це – заплив проти течії, в якому вам приходится долати натиск людей, які йдуть у своїх справах, солдат, вуличних торговців і дітей.

«Потурбуйтеся про свої гаманці», – попередив нас Джо.

«Вже бережу», – подумав я.

Джо Шулам – месіанський єврей з Єрусалиму, людина, яку поважають не лише серед юдеїв. Він відомий як вчений, дослідник релігійних традицій юдаїзму і археолог. Але багато чим він знаний завдяки своїй любові до Месії і зруйнованого дому Ізраїлевого. Нас вів не екскурсовод, нас супроводжував справжній зилот. А коли зилот каже вам берегти свої гаманці, ви маєте берегти їх.

Я не міг і кроку ступити, щоби хто-небудь з вуличних торговців не підскачів до мене, трясучи перед моїм обличчям сережками чи шарфами. Про які роздуми можна говорити, коли ти знаходишся в центрі ринку?

Via Долороса і є ринок. Це ділянка вулиці – настільки вузької, що по ній неможливо йти, постійно приходиться якось протискуватися між людьми. По боках вулиці високі цегляні стіни чергуються з древніми крамницями, в яких продається все, від іграшок і одягу, до тюрбанів і компакт-дисків. Одна ділянка являє собою м'ясний ряд. Мене почало нудити від запаху, який стояв над вулицею і вигляду овечих нутроців. Прощтовхнувшись до Джо, я запитав:

– Тут і в час Христа були м'ясні ряди?

– Так, – відповів він, – щоб дістатися до місця розп'яття, Йому прийшлося пройти через бійню.

Лише через кілька хвилин після цих слів сказане стало до мене доходити.

– Не відставай, – крикнув він, намагаючись перекричати гул натовпу, – тут за рогом – церква.

«В церкві буде спокійніше», – подумав я. І знову помилюся.

Храм Гробу Господнього – це скеля, покрита сімнадцятьма століттями релігії. В 326 році від Р.Х. імператриця Олена, мати Костянтина Великого, відправилась в Єрусалим на пошуки пагорба, на якому був розп'ятий Христос. Єпископ Єрусалимський Макарій відвів її до скелястого пагорбу біля північно-західної стіни міста. Шестиметрова гранітна скеля служила основою для побудованого римлянами храму Юпітера. Навколо скелі знаходилось кладовище, яке являло собою видобані в камінних схилах гробниці, вхо-

ди до яких були закриті камінням.

Олена зруйнувала язичницький храм і побудувала на його місці каплицю. Після того, як через високі двері ми увійшли в храм і піднялися по сходах з десятка сходин, я опинився біля вершини. Під скляним ковпаком було видно лише верхівку скелі. Біля підніжжя вітваря розміщувалась окрема золота виїмка, в якій було встановлено хрест. Три ікони із зображенням розп'яття висіли на хрестах за вітварем.

Золоті світильники, статуї Мадонни, свічки і приглушене освітлення. Я не знав що і думати. Одночасно був зворушений тим, що знаходжусь в такому місці і стурбований тим, що тут побачив. Я розвернувся, спустився по сходинах і пройшов до гробниці.

Гробниця, в якій, згідно передань, поховали Христа, розміщувалася під одним дахом з місцем, де, за переданнями, Він був розп'ятий. Щоби побачити все це, вам не потрібно виходити з будівлі, однак приходиться напружити свою уяву.

Дві тисячі років тому це місце було кладовищем, і на сьогодні тут вже були мільйони відвідувачів. В наші дні це собор. Високі куполи покриті величними розписами.

Гарно оздоблена гробниця являє собою місце, де, за переказами, був похований Ісус. Сорок три світильники звисають над входом, перед яким стоїть підсвічник. Вхід оздоблений мармуром, а по кутках – золотими листками.

Камінний поміст веде до входу в могилу, який закриває собою одягнений в чорне, чорнобородий, в чорному головному уборі священник. Його завдання – утримувати святе місце неоскверненим. Більше ніж півсотні людей стояло в черзі, щоби зайти в гробницю, але він не впускав їх. Я не розумів, чим викликана ця затримка, але розумів, що це надовго.

Ті, що зібралися, почали нарікати. Я теж обурився і підійшов настільки близько до входу, настільки це було можливо. Побачив підлогу, викладену мармуровими плитами і ще велику кількість світильників, які звисали зі стелі.

Спогади про нашу сьогоднішню прогулянку почали поступово складатися в одну картину. Свята дорога, заповнена торговцями. Хрест, схований під вітварем. Вхід в могилу, загорожений священником.

Я вже почав бурмотіти собі під ніс щось про те, що храм, схоже, знову має потребу в очищенні, коли почув, як хтось мене кличе. «Все добре, йди сюди». Це був Джо Шулам. Я ніколи не забуду того, що він показав нам.

Він вивів нас з-під прикрашених арок, провів через непомітні двері, і ми опинилися в звичайній кімнаті – пахнуло пліснявою, було не прибрано і все покрито пилом. Місце явно не призначалося для відвідування туристами.

Поки наші очі звикали до темряви, Джо почав говорити. «Відшукали біля ше-

сти таких місць, але люди не часто сюди приходять». За його спиною знаходився невеликий отвір. Це була могила, витесана в скелі. Не більше метра двадцяти в висоту і приблизно така ж в ширину.

«Було б кумедно, – посміхнувся наш гід, – якби ця могила і дійсно була тією... Тут брудно, не прибрано, місце закинуте всіма. Те, що знаходиться там, під куполами – гарно оформлене. Це – всіма забуте. Чи не було б іронії в тому, якби дійсно Господь був похований саме в цій могилі?»

Я підійшов до входу і нахилився, як апостол Іван, щоб заглянути в гробницю. І так же, як Іван, я був вражений побаченим. Це зовсім не великий простір, який я собі уявляв, читаючи про поховання Христа, а крихітне приміщення, освітлене маленьким світильником.

«Заходь», – сказав Джо. Мене не потрібно було просити про це двічі.

Три кроки по кам'яній підлозі, і я зіткнувся зі стіною. Через низьку стелю мені пришлось зігнути і притиснутися до холодної нерівної стіни. Моїм очам знову потрібно було звикати до темряви. Поки це відбувалося, я сидів в тиші – вперше за день. Поступово до мене почало доходити, де я знаходився – я був в могилі. В могилі, яка могла утримувати тіло Христа. В могилі, в якій могло бути поховане тіло Бога. В могилі, чийм склепінням довелося бути свідками найвеличнішого моменту в історії людства.

– Тут могло бути поховано до п'яти людей. – Джо теж вліз в гробницю і був там разом зі мною та деякими з наших попутників. – Двоє чи троє могли лежати на підлозі, а ще двох могли покласти в ці заглибини з боків.

– Сам Бог помістив Себе в таке місце, – промовив хтось не дуже голосно.

Так, Він зробив це. Він помістив Себе в темне, тісне місце, яке викликає клаустрофобію і дозволив себе замурувати там. Світло світу було загорнуте в полотно і сховане в суцільній темряві. Надію людства закрили в могилі.

Ми не осмілилися розмовляти. Ми просто не могли говорити.

Жалюгідні намагання людини прикрасити те, заради чого Бог прийшов у світ, перестали мати якесь значення. Все, про що я міг думати в той момент, – і думка ця була чіткішою, ніж будь-коли, – те, наскільки далеко Він зайшов. Це більше, ніж Бог, який говорив через палаючий кущ. Більше, ніж сповіте Немовля в годівниці для худоби. Більше, ніж молодий Спаситель з Назарету. І навіть образ Царя царів, прибитого до хреста, залишався десь збоку при думці про Бога, який лежить в могилі.

Немає нічого темнішого, ніж могила; безжиттєвішого, ніж гріб; більш незмінного, ніж склеп. Але саме в склеп Він зійшов.

Наступного разу, коли ви виявите, що опинилися в смертельному морозі, пригадайте про це. Наступного разу, коли в цьому повному жахів світі біль закрие вас у склепі, пригадайте про це. Наступного разу, коли камінь завалить вам вихід, подумайте про порожню, покриту пліснявою гробницю недалеко від стін Єрусалиму.

Щоби побачити цю гробницю, вам навіть, можливо, прийдеться пройти повз печеру, яку охороняють священники, проникнути в дальню кімнату і своїми очима подивитися на неї. Іноді саме в храмі найважче всього знайти цю гробницю. Але вона там.

І тоді ви станете перед нею, схилитесь, увійдете в неї, не кажучи ні слова, і придивитесь. Бо там, на стіні, ви зможете відшукати ділянки, які обвуглилися від божественного сіяння.

Макс Лукадо

НОВИНИ

ЦЕРКВИ ОТРИМАЮТЬ ПРАВО ЗАСНОВУВАТИ НАВЧАЛЬНІ ЗАКЛАДИ

Парламентський Комітет з питань науки і освіти вирішив підтримати законопроект № 1447 щодо заснування релігійними організаціями навчальних закладів

державного стандарту освіти.

Ініціаторами законопроекту виступили народні депутати Павло Унгурян, Лілія Гриневич та Віктор Єленський (фракція «Народний фронт»).

Автори проекту пропонують зрівняти релігійні організації у правах з громадськими, благодійними та іншими організаціями та фізичними особами, які мають право засновувати приватні навчальні заклади. Вони посилаються на багаторічний успішний досвід діяльності церковних шкіл у розвинутих країнах, наприклад, у Великобританії, Німеччині, Франції, США, Бельгії, Польщі.

У підсумку Комітет з питань науки і освіти вирішив підтримати законопроект за основу у першому читанні з подальшим доопрацюванням.

“Засновані релігійними організаціями навчальні заклади будуть ліцензуватися та дотримуватися державного стандарту, який гарантуватиме науковий характер освіти. При цьому питання взаємодії церкви і держави не виключаються нормами Конституції України”, – наголосила голова Комітету Лілія Гриневич.

<http://risu.org.ua/>

ВР РОЗГЛЯНЕ ЗАКОНОПРОЕКТ ПРО ЗВІЛЬНЕННЯ ЦЕРКОВ ВІД ПОДАТКУ НА НЕРУХОМОСТЬ

Верховна Рада включила до порядку денного сесії законопроект № 2226 про внесення змін до Податкового кодексу України щодо звільнення від оподаткування нерухомості релігійних організацій.

Законопроект № 2226 спрямований на те, щоб на законодавчому рівні звільнити релігійні організації від нещодавно запроваджених податків на нерухомість. Передумовою для цього стали суперечливі рішення місцевих органів влади, які часто або відмовлялися надавати податкові пільги релігійним організаціям, або вибірково та у дискримінаційний спосіб звільняли від оподаткування лише окремі релігійні громади чи конфесії.

Комітет з питань податкової та митної політики на засіданні 4 березня підтримав ухвалення даної ініціативи за основу і в цілому в уточненій редакції, яка звільняє від оподаткування дещо скорочений перелік церковної нерухомості.

Глави церков і релігійних організацій закликали народних обранців не обтяжувати додатковим податком на нерухомість релігійні громади, що існують і утримують церковне майно виключно за рахунок пожертв.

www.irs.in.ua

ЦЕРКВА Є ЛІДЕРОМ РЕЙТИНГУ ДОВІРИ УКРАЇНЦІВ – СОЦЮПИТУВАННЯ

	«В цілому довіряю»	«В цілому не довіряю»	«Затруднився відповідати»
Церква	62	24	14
Армія	57	34	9
Общественні, волонтерські організації	57	34	9
СМІ	32	58	10
Політичні партії	8	81	11

Наразі серед інститутів влади і суспільства найбільшою довірою громадян користується церква (62% довіряють, 24% – не довіряють), армія (57% довіряють, 34% не довіряють), а також громадські та волонтерські організації (57% довіряють, 34% не довіряють).

Дані проведеного опитування Research & Branding Group опубліковані на сайті компанії.

Більшою мірою жителі країни не довіряють (58%), ніж довіряють (32%) засобам масової інформації. Політичним партіям наразі не довіряє переважна більшість потенційних виборців (81% не довіряють, 8% довіряють).

Дослідження було проведено в період з 6-16 березня 2015 року (за винятком АР Крим, Донецької і Луганської областей і м. Севастополь). Респонденти відбиралися за квотною вибіркою, що репрезентує доросле населення України за регіоном проживання (область), статтю і віком. Всього було опитано 1501 респондент. Очікуване середнє відхилення вибірки складає +3%.

УНІАН-релігії.

ПРЕЗИДЕНТ УКРАЇНИ ПОРОШЕНКО ВІДВІВ БІБЛІЮ ПЕРШЕ МІСЦЕ, ДРУГЕ МАЄ КОБЗАР

Президент України Петро Порошенко в день народження українського поета Тараса Шевченка заявив, що Кобзар є другою по значимості для українців книгою після Біблії.

3 нагоди 201-ї річниці з дня народження Шевченка, Порошенко разом з дружиною взяв участь у церемонії покладання квітів до пам'ятника поету в Києві, повідомляє прес-служба президента.

<http://mirvam.org/>

Смертю смерть подолав

«Христос воскрес із мертвих, смертю смерть подолав, і тим, що в гробах життя дарував!» Саме ці слова з пасхальної служби краще за все передають зміст одного з найбільших християнських свят. І як не дивно, але в найсвітліший день нам приходится згадувати про смерть...

Як відомо, древні римляни говорили полководцю-тріумфатору: «Memento mori» – «пам'ятай про смерть», чи «пам'ятай, що ти смертний». А древні єгиптяни мали звичай на всякий бенкет заносити мумію, щоби присутні не забували, що сьогодні вони тут, а завтра їхня доля може бути зовсім іншою... Таким чином, наші предки намагались своє життя вимірювати не тільки самим життям, але і тим фактом, що одного разу воно закінчиться.

У сучасному суспільстві говорити про смерть загалом не прийнято. У цьому є багато наслідку нашого атеїстичного минулого, адже якщо після смерті нічого немає, то і говорити нема про що. Але і в західному суспільстві люди уникають цієї теми. Страх невідворотного кінця земного існування пере-

слідує жителів тих країн, де не було сімдесяти років невірства... І навіть, можливо, чим краще людині вдається влаштуватися в цьому житті, тим менше хочеться думати про життя після смерті.

Не дивлячись на те, що ми всі намагаємось «не думати про погане», забути про смерть не виходить. Тим більше, що перед нашими очима все більше і більше випадків, коли смерть від війни, терактів чи стихійних катастроф наздоганяє людей прямо посеред успішного і влаштованого життя.

Але всі ці події не приводять нас до думки про те, що смерть є реальним і неминучим фактом нашого життя, до якого слід бути готовим, а лише наповнюють душу страхом і бажанням як можна рідше перетинатися з цією темою.

Страх смерті знайомий нам ще з самого дитинства. Я пам'ятаю, як одного разу ми з другом поверталися додому, нам тоді було років по десять, а біля входу в під'їзд побачили кришку від труни – хтось з наших сусідів помер. Мій друг був так наляканий, що ми з ним просиділи у дворі години три, поки хтось з дорослих не

відвів нас додому. Нас лякають вже самі символи смерті: гріб, мертве тіло, кладовище...

А те, що в сучасній культурі деякі з цих символів стали популярними, – це зворотній бік цього явища. Недавно, зупинившись перед світлофором, я побачив, як дорогу переходила модно одягнена, гламурна, як тепер кажуть, дівчина, а на її дорогій сумці висів прикрашений стразами немалою розміру металевий череп... З допомогою модної «готичної» естетики молодь намагається «приборкати» страх перед смертю.

Але лякають нас не тільки символи, в смерті жахають невідомість і думка про небуття, якому протриває все людське єство.

Одна моя знайома християнка розповідала, як помирав її родич – переконаний атеїст: «Ви не бійтесь, – говорила вона йому, коли стало зрозуміло, що кінець близький, – смерть – це лиш перехід в друге життя...» Чоловік поглянув на неї очима, повними страху і надії: «Добре б, якщо так», – ледве вимовив він.

Ми думаємо: «Як же так, мої думки, почуття, переживання – все, що складає мій внутрішній світ, раптом зникне?»

Існує такий вислів – «дамоклов меч». Він походить з давньогрецької легенди про Дамокла, яку передав Марк Туллій Ціцерон. Дамокл був вельможею при дворі сиракузького тирана Діонісія I. Всі знали, що Дамокл заздрив тирану, звеличував його, називав найщасливішим з людей, який досягнув всього, чого тільки можна побажати. У відповідь Діонісій запропонував царедворцю зайняти царський престол на один день. Дамокла розкішно одягнули, змастили оліями, посадили на місце правителя; всі навколо копошились, виконуючи кожне його бажання. Дамокл блаженствував. Але на бенкеті в розпал веселощів підняв голову і побачив над собою оголений меч, який висів на кінському волоссі, і зрозумів, наскільки примарне будь-яке благополуччя.

Подібно Дамоклу, ми, не дивлячись на будь-які успіхи і досягнення, відчуваємо неминучість кінця. І хоч рідко здійснюємо свій погляд, щоби побачити меч, який висить над нашою головою, тим не менше завжди відчуваємо, що він там є...

Чим старшими ми стаємо, тим сильніше усвідомлюємо і

ще один бік незворотності наближення кінця. Жахливо прожити життя намарно; страшно, оглянувшись назад, зрозуміти, що все, що робив, не має жодного змісту перед обличчям вічності. Здавалось, що всі досягнення такі важливі, а завдання, які підкидає життя, такі значимі... Але приходить момент, ми дивимось на наше життя і кажемо: «Кому це все було потрібне? Що залишиться після того, як я піду?» Інакше кажучи, ми задаємось питанням, яке не давало спокою багатьом філософам: «Чи є в моєму житті такий зміст, який би не зник перед смертю, яка неминуче прийде?»

Дуже часто, говорячи про віру і релігію, люди підкреслюють моральну користь. Недавно одна жінка у потягу, розповідаючи про свої відвідини монастиря, піднесено вигукнула: «Я так люблю всю цю релігію!». Але переконання віруючої людини набагато більші і вищі від звичайного морального і естетичного задоволення. Адже віра у Христа для нас воістину є перемогою над смертю! По-перше, повіривши, ми відкрили, що життя не закінчується смертю, що там, за порогом буття, є інше незвідане життя. По-друге, Христос Своєю смертю переміг нашу духовну, а значить, і майбутню фізичну смерть. Всі гріхи, які ми звершуємо, важкою могоїлюю плитою лягають на нашу душу, і ніщо не може допомогти, окрім прощення... Але хто може простити? Бог, який став людиною, прийшов сказати нам, що любить нас, і віддав своє життя на викуплення наших гріхів. І на кінець, по-третє, Він дав нам зміст життя, який сягає за межі земного існування. Зміст цей в тому, щоб навчитися любити ближніх і Бога. Бо тільки любов зі всього земного існування може перейти у вічне майбутнє царство.

У Першому посланні Павла до Коринтян є такі слова: «Коли ми надіємось на Христа тільки в цьому житті, то ми найнещасніші від усіх людей! (1Кор.15:19) Це означає, що якщо всі наші очікування торкаються тільки нашого земного життя, це може перемножити на нуль будь-які життєві досягнення. Коли над нами висить дамоклов меч небуття, ми воістину стаємо «тими, хто в гробах». Але саме від цього нас визволив Христос! Христос воскрес!

Роман Усачов

СЛОВО ПОЕТИЧНЕ

ВЕЛИКДЕНЬ

Який благословенний нині день!
У кожній квітці, в сонячній промінні
Все дихає життям і воскресінням,
І серце повне радісних пісень!
Як дивовижно музика звучить,
Піднесено бринять її акорди,
І ластівки щебечуть великодньо!
Яка благословенна кожна мить!
Мені би крила й нотний звукоряд,
Я б над землею легко здійснюлася,
І всім співала б про найвище щастя,
Кого би лиш зустріла, всім підряд!!
Христос воскрес! Ви чуєте? – Воскрес!
В Його долонях – дар життя людині,
У посмішці Його – благословіння,
А у очах – бездонна синь небес!
Який благословенний день прийшов!
Великдень – справжнє свято Перемоги!
За диво воскресіння – слава Богу!
Він є Життя! Він – Правда! Він – Любов!
Христос воскрес! Воістину воскрес!
Христос живий! Христос дає спасіння!
Йому осанна, честь і поклоніння!
Звучить хвала аж до самих небес!

Марія Звирід

Марія біля гробу

Холодний камінь тиснув важко груди
І бовваніла скеля, як мара.
За що ж ви так, за що ж ви, черстві люди,
На смерть судили вашого Царя?

Куди піти? До мертвого в печеру?
Не чує Він з-за сірої стіни.
А Він дав мир, Він дав життя і віру,
Він спас мене від влади сатани.

Ішла Марія. Ранок витер сльози.
Ось вже могила. Спогади болять.
Стиснули серце вранішні морози.
...В могилі – пуста.
...Ангели стоять.

Схилилось небо, слухало новину.
Слова котились росами в траву.
«Христа немає!» – линуло в долину...
...Вставав Великдень, гонячи п'їтму.

«Христа немає?» – билося у грудях.
«Він є... Живий! Я серцем чую це.
Нехай мене, зневірену, осудить
Його святе скривавлене лице».

Побігла жінка. Камінь ранив ноги.
Святовим дзвоном серце калата.
«Воскрес Учитель!» – зойкнула з порога
Змертвілим учням вмерлого Христа.

«Ісус живий!» – все місто гомоніло.
«Життя воскресло», – плакали сліпці.
І не шукала вже Його Марія,
І не втирала сліз на всіміхненім лиці...

Юрій Ваверинюк

Воскресне правда

Христос воскрес! – Воскресне Правда
На стид і сором всім катом;
Не буде вічно в нас неправди,
Засвітить сонце правди й нам!

Христос воскрес! – хоч ще недавно
На смерть ганебну мусів йти;
Воскресне Правда ясно, славно,
Хоч стережуть її кати.

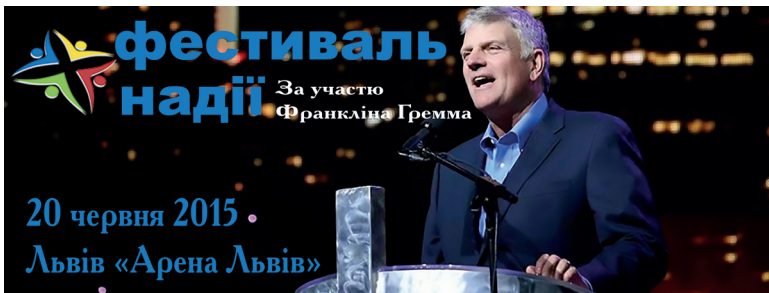
Христос воскрес! – по Україні
Весела пісня гомонить;
Несеться пісня по руїні,
Народ співає, хоч терпить.

Прийди, воскреслий Божий Сину,
І нашу доленьку побач,
Потіш українську дитину,
Або із нею враз заплач.

Голодні діти, мама й тато,
Співають днесь: Христос воскрес!
Прийди, Месіє, нині свято,
Прийди на землю із небес.

Та пісня наша мила, красна,
Несеться нині до небес:
Воскресне Правда щира, ясна, –
Христос воскрес! Христос воскрес!

Михайло Мугар

Християнська телепередача "Мир Вам"

www.mirvam.at.ua

Дитячий клуб "Поштова скринька"

Ти отримаєш цікаві уроки, які навчать тебе істин з Божого Слова і станеш учасником клубу. Це дуже легко! Приєднуйся до клубу вже сьогодні! Звертайся за номером 0987959650

Духовно-просвітницька газета
Свідectво про державну реєстрацію
Серія ТР №597-197р 30.11.2012 р.
Тираж 4500 шт. Віддруковано
ПП «Видавництво Слово» тел: 044-467-15-15
Замовлення № 42

Головний редактор
Анатолій Якобчук
Верстка та дизайн: Анатолій Якобчук
Літературна редакція: Анна-Віталія Палій,
Олена Якобчук, Людмила Дмитрус
Адреса в Інтернеті: www.slovoproslovo.info

Адреса редакції: а/с - 20, м. Бережани, 47501,
Тернопільська обл. Україна тел. +380966126096,
+380932604710. E-mail: slovoproslovo@ukr.net
Видання здійснюється на добровільні
пожертвування і розповсюджується безкоштовно.
Номер картки для пожертвувань:
4627081201382186, ПриватБанк

Запрошуємо вас